

ν' ἀποδοθῇ χάρις εἰς τὸν ἀστυνόμον διὰ τὴν καλοσύνην του· καὶ τοῦτο ὁ Κροπόλ ἐπραξεν.

Ὁ Πιτρίνος ὁμῶς ἔμεινε ξηρὸς καὶ ἀλαλός.

Προησθάνετο ὁ ἄθλιος τί ἐμελλε νὰ συμβῇ.

Ἄμα ἀναχωρήσαντος τοῦ ἀστυνόμου, ὁ Κροπόλ, σταυρώσας τὰς χεῖρας·

— Τὸ λοιπὸν! διδάσκαλε, τοῦ εἶπε, τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν ἐπιγραφὴν, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Πιτρίνος. ἔχω μαῦρον χρῶμα ἀξιόλογον, καὶ, εὐκόλως σκεπάζοντες αὐτὴν, γράφομεν *Νύμφαι ἢ Σειρήνες*, ὅπως εὐχρεστεῖσαι.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Κροπόλ· ἡ θέλησις τοῦ πατρός μου δὲν ἐκτελεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ πατήρ μου ἤθελε...

— Τὰς εἰκόνας, εἶπεν ὁ Πιτρίνος.

— Ἦθελε τὴν ἐπιγραφὴν, εἶπεν ὁ Κροπόλ.

— Ἀποδείξεις, ὅτι ἤθελε τὰς εἰκόνας, εἶναι ὅτι τὰς εἶχε παραγγεῖλει ἀπαρᾶλλάκτους, καὶ τοιαῦται ἀληθῶς εἶναι, ἐπανέλαθεν ὁ Πιτρίνος.

— Ναι, πλὴν καὶ ἂν δὲν ἦσαν, ποῖος θὰ τὰς ἐγνώριζε χωρὶς τὴν ἐπιγραφὴν; Σήμερον μάλιστα, ὅταν ἡ ἐνθούμησις τῶν ἐνδόξων γυναικῶν τούτων ἐξαλειφεται ἀνεπαισθῆτως ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν κατόικων τοῦ Βλουᾶ, ποῖος νὰ γνωρίσῃ τὴν Αἰκατερίναν καὶ τὴν Μαρίαν χωρὶς τὰς λέξεις ταύτας· ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ;

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, αἱ εἰκόνας μου; εἶπεν ἀπηλπισμένος ὁ Πιτρίνος, διότι ἠσθάνετο ὅτι ὁ νέος Κροπόλ εἶχε δίκαιον. Δὲν θέλω νὰ χάσω τοὺς καρποὺς τῶν κόπων μου.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μᾶς στείλουν καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν φυλακὴν.

— Ἀς ἐξαλείψωμεν τὰς λέξεις ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ, εἶπεν ἱκετικῶς ὁ Πιτρίνος.

— Ὄχι, ἐπανέλαθεν ἀμετάπειστος ὁ Κροπόλ. — Μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα, ἰδέα ὑψηλὴ... ὥστε καὶ ἡ ζωγραφία σου νὰ φανῇ, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ μου ἐπίσης... ΜΕΔΙΚΩΝ δὲν θὰ εἰπῇ ἱατρὸς Ἰταλιστί;

— Ναι, εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

— Παράγγειλέ μου λοιπὸν ἄλλο τεχνόσημον εἰς τὸν σιδηρουργόν, ζωγράφησέ μου ἕξ ἱατροὺς, καὶ γράψε κάτω· ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ... τοῦτο δὲ ὁ ἀποτελέσῃ εὐάρεστον παρονομασίαν.

— ἕξ ἱατροῦς! Ἀδύνατον! Καὶ ἡ σύνθεσις! ἐφώναξεν ὁ Πιτρίνος.

— Εἶναι φροντίς ἐδική σου· ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ γείνη, — τὸ θέλω, — τὸ ἀπαιτῶ, — τὰ μακαρόνια μου εἶναι ζεστά.

— Ὁ λόγος οὗτος ἦτον ἀκαταμάχητος, καὶ ὁ Πιτρίνος ὑπήκουσεν. Ἐσύνθεσε τὸ τεχνόσημον μὲ τοὺς ἕξ ἱατροὺς καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν· ὁ ἀστυνόμος τὸ ἐνέκρινε, καὶ ἔδωκε τὴν ἄδειαν.

Τὸ τεχνόσημον τοῦτο ἐπέτυχε θαυμασίως εἰς τὴν πόλιν. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἡ μέση τάξις τοῦ λαοῦ κακοβλέπει πάντοτε τὴν ποίησιν, καθὼς εἶπεν ὁ Πιτρίνος.

Ὁ Κροπόλ, θέλων ν' ἀποζημιώσῃ τὸν τακτικὸν αὐτοῦ ζωγράφον, ἐκρέμασεν εἰς τὸν κοιτῶνά του τὰς νύμφας τοῦ πρώτου τεχνόσημου, ἂν καὶ ἐκοκκίνιζεν ἡ κυρία Κροπόλ ὁσάκις, ἐκδυομένη τὸ ἐσπέρας, τὰς ἐκύτταζεν.

Ἰδοὺ πῶς ἡ οἰκία μὲ τὸ ὄξυ αἵτωμα ἀπέκτισε τεχνόσημον· ἰδοὺ πῶς, μετὰ τὰ πλούτη του, τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Μεδικῶν, ἠναγκάσθη ν' αὐξήσῃ τὸ ἐμβαδόν του, προσλαμβάνον τὸ παραλληλόγραμμον περὶ τοῦ ὑποῖου ἀνεφέραμεν. Ἰδοὺ πῶς ἦτον εἰς Βλουᾶ ξενοδοχεῖον τοιοῦτου ὀνόματος, ἰδιοκτήτην μὲν ἔχον τὸν ξενοδόχον Κροπόλ, τακτικὸν δὲ ζωγράφον τὸν περικλεῖη Πιτρίνον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

«Τί τρέχει, τί τρέχει;» ἀνέκραξαν συγχρόνως διάφοροι ἄνθρωποι συνηγμένοι εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ πύργου Δ.

Ἡ κόμησσα Μογκάρη εἶχε κληρονομήσει πρὸ μικροῦ ἀπὸ τινος μεμακρυσμένου θεοῦ της, τοῦ ὁποῦ ὀλίγον ἔκλαυσε τὸν θάνατον, πύργον ἄγνωστον εἰς αὐτήν, ἂν καὶ μόλις δεκαπέντε λεύγας ἀπέχοντα τοῦ κτήματος ὅπου διέτριβε τὸ θέρος. Ἡ κυρία Μογκάρη ἦτο μία τῶν κομψοτέρων καὶ ἱσως τῶν νοστιμωτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων, μετρίως δὲ ἡγάπα τὴν ἐξοχὴν· ὅθιν, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου καὶ ἐπανερχομένη εἰς αὐτήν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θβρίου, συμπαραελάμβανεν εἰς τοὺς ἀγροὺς νέας τινὰς συντρόφους τῶν χειμερινῶν διασκεδάσεων της καὶ τινὰς νέους ἐκ τῶν συνηθεστέρων αὐτῆς συγχορευτῶν. Ἡ Κ. Μογκάρη ἦτο σύζυγος ἀνθρώπου πολὺ πλέον ἡλικιωμένου ἀπὸ αὐτήν, μηδὲ φροντίζοντος πάντοτε νὰ τὴν προστατεύῃ διὰ τῆς παρουσίας του. Καὶ δὲν κατεχρᾶτο μὲν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐλευθερίας, ἀλλ' ἐπετηδύετο μὲ χάριν νὰ ἀρέσκη· ἦτο κομψὴ περὶ τὴν ματαιότητα αὐτῆς καὶ εὐτυχῆς ἅμα ἤκουε φιλοφρονητικὸν τινα λόγον ἢ ἐπαινετικόν εἰς τὰς συναναστροφάς· ἡγάπα τὸν χορδόν, διότι ὁ χορδὸς ἐδίδεν εἰς αὐτὴν ἀφορμὴν νὰ στολιζέται· ἡγάπα τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἐνέπνεε, διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς νέους ἀρπάζοντας μετὰ σπουδῆς τὸ ἄνθος τὸ πεσὸν ἀπὸ τὰς χεῖράς της. Ὅταν δὲ συγγενεῖς πρεσβύτεροι παρήνουν αὐτὴν περὶ τῶν τοιούτων σοβαρῶς· — Θεέ μου, ἔλεγεν, ἀφήσατέ με νὰ γελῶ καὶ νὰ περνῶ εὐθύμως τὴν ζωὴν! τοῦτο μὲ φαίνεται ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον παρὰ νὰ μένω μόνη καὶ νὰ ἀκούω εἰς τὴν ἐρημίαν τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου! Ἐνῷ τῶρα, οὔτε ἡξέυρω κἂν ἂν ἔχω καρδίαν. — Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ κόμησσα Μογκάρη δὲν εἶχε σαφὴ περὶ τούτου ἰδέαν, καὶ, προτιμῶσα νὰ μὲν ἁμφίβολου τὸ ζήτημα ἐκεῖνο διὰ παντός, ἐνόμιζε φρόνιμον νὰ μὴ σκέπτεται πολὺ περὶ αὐτοῦ.

Μίαν λοιπὸν τῶν ἡμερῶν, αὐτὴ καὶ οἱ παρ' αὐτῆς ξενιζόμενοι, ὠφελήθησαν ἀπὸ ὥραιαν πρωΐαν τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον πύργον, ἐπὶ σκοπῇ τοῦ νὰ περάσωσιν ἐκεῖ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν. Πλαγία ὁδὸς, τὴν ὁποίαν ἔλεγον εὐδιάδατον, ἐμελλε νὰ συντέμῃ εἰς

δώδεκα λεύγας τὸ ταξείδιόν των· ἀλλ' ἡ πλαγία ὁδὸς εὐρέθη φρικώδης, οἱ ὁδοιπόροι μας ἀπεπλανήθησαν εἰς τὰ δάση, μίαν τὼν ἀμαξῶν ἐσυντρίφη· τέλος, μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν, κεκοπιακότες ἤδη καὶ μικρὸν θαυμάζοντες τὴν γραφικὴν ὠραίτητα τοῦ δρόμου, ἐφθασαν εἰς τὸν πύργον, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις παντάπασιν δὲν παρηγόρησεν αὐτοὺς διὰ τὴν κακοπάθειαν τῆς ὁδοιπορίας.

Φαντασθῆτε κτίριον μέγα καὶ πεπλαιωμένον, πρὸ τῆς εἰσόδου δὲ κῆπον λαχανικῶν, ἀκαλλιέργητον, καταβαίνοντα ἀπὸ ἀναχώματος εἰς ἀνάχωμα, διότι ὁ πύργος, ὃν ἐστηριγμένους εἰς τὰ πλεῦρα δασοφύτου λόφου, δὲν εἶχε κἀνὲν ὁπωσοῦν εὐρύχωρον ἔδαφος τριγύρω του, ἀλλ' ἦτο, οὕτως εἶπεν, καταπλακωμένος ἀπὸ βουνὰ πετρῶδη· τὰ δένδρα τὰ βλαστήσαντα μεταξὺ τῶν ἐράχων ἐκείνων εἶχον χροῖμα σκυθρωπὸν, τὸ ὁποῖον ἐθλίβεν ἀντὶ νὰ τέρπῃ τὴν ὀρασίν· ἡ δὲ ἀγρία ἐκείνη φύσις ἦτο πρὸς τούτοις παντάπασιν ἀνεπιμέλητος. Ὡστε ἡ Κ. Μογκάρη ἐμεινεν ἐκτεπληγμένη εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ παλαιοῦ τῆς πύργου.

— Καλὴν ἐκλέξαμεν διασκεδασιν, εἶπε· τῇ ἀληθείᾳ μ' ἔρχεται νὰ κλύτω, βλέποντα τὸν πένθιμον αὐτὸν τόπον. Ἐν τούτοις ἰδοὺ εὐμορρα δένδρα, ἐράχοι μεγάλοι, χεῖμαρροι βροντώδεις· ἴσως ὅλα ταῦτα εἶναι ὠραία· ἀλλ' εἶναι βεβαίως σοβαρώτερα ἐμοῦ, ἐπρόσθεσε μειδιῶσα. Ἀς ἴδωμεν τὸ ἐσωτερικόν.

— Ναί, ἄς ἴδωμεν ἂν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ μας, ἥτις ἀνεχώρησεν ἀπὸ χθές, ἂν ὁ μάγειρός μας, δηλαδή, ἐφθασεν εὐτυχέστερα ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπεκρίθησαν οἱ πεινασμένοι σύντροφοί τῆς.

Μετ' ὀλίγον ἐβεβαιώθησαν εὐχαρίστως ὅτι ἐτοιμάζεται πρόγευμα ἄφθονον καὶ ἐν τοσούτῳ ἤρχισαν νὰ διατρέχουν τὸν πύργον. Τὰ παλαιὰ αὐτοῦ ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα ἐσκεπάζοντο ἀπὸ ὑψίσματα τετριμμένα, οἱ χῶλοι σκίμποδες, αἱ κλονιζόμεναι τράπεζαι, αἱ παραφωνίαι κυμβάλου ἐγκαταλειμμένου πρὸ ἔκδοσιν ἐτῶν, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς μυρίου ἀστεϊσμούς. Ἡ φαιδρότης ἐπανῆλθεν· ἀντὶ νὰ θλίβωνται διὰ τὰ ἀτοπήματα τῆς παρημελημένης αὐτῆς κατοικίας, ἀπεφάσισαν νὰ γελούν. Καὶ ἐπειτα εἰς τοὺς νέους καὶ ἀργούς ἐκείνους ἀνθρώπους, τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας ταύτης· ἐφαίνοντο ἔκτακτα, σπουδαῖα, σχεδὸν ἐπικίνδυνα καὶ ἤδη ἐκίνουν τὴν φαντασίαν των! Ἡθέλησαν νὰ καύσωτιν ὀλίγα τιναξίλα εἰς τὴν μεγάλην ἐστίαν τῆς αἰθούτης, ἀλλ' ὁ πανταχόθεν ἐξερχόμενος καπνὸς, ἐδίωκεν ὅλους νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸν κῆπον. Ἡ θέα αὐτοῦ ἦτο παρόμοιος· τὰ πέτρινα καθίσματα ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ γλόην· οἱ ὑποστηρίζοντες τὰ ἀναχώματα τοῖχοι ἦσαν εἰς πολλὰ μέρη χαλασμένοι καὶ μεταξὺ τῶν κακῶς προσηρμοσμένων αὐτῶν πετρῶν ἐφύτρωταν ἀπειρα ἀγρία φυτὰ, ἄλλα μὲν ὄρθια καὶ ὑψηλὰ, ἄλλα δὲ εὐλύγιστα καὶ πίπτοντα κατ' ἡγῆς· οἱ μεταξὺ τῶν δένδρουστοιχῶν δρόμοι εἶχον ἀρανισθῆ ἀπὸ τὰ χόρτα. Εἰς τὰ μέρη τὰ προσδιορισμένα διὰ τὰ καλλιεργούμενα ἄνθη, εἶχον εἰσβάλαι ἄνθη ἀγρία, τὰ ὁποῖα γεννῶνται παντοῦ ὅπου ὁ οὐρανὸς ῥίπτει μίαν ῥάνίδα ὕδατος καὶ μίαν ἡλίαν ἀκτίνα. Ἡ λευκὴ ἰασίνη περιτριγύριζε καὶ ἐπνίγε τὸν ἀειθαλῆ τριανταφυλλῶνα· ἡ θάτος συνεπλέκετο μὲ τὸ φραγκοστά-

φυλον· ἡ πτερὶς, ὁ ἡδύσμος, ὁ ἀκανθώδης σκόλυμος ἐβλάστανον εἰς τὸ πλάγιον παρημελημένων τινῶν κρήνων. Ὅταν οἱ ὁδοιπόροι μας εἰσῆλθον εἰς τὸν κῆπον, ἀπειρα ζωῦφια, φοβηθέντα ἀπὸ τὸν ἀσυνείηστον αὐτὸν θόρυβον, κατέφυγον ὑπὸ τὰ χόρτα καὶ τὰ πτηνὰ κατέλιπον τὰς φωλεὰς των, πετιῶντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον. Ἡ σιωπὴ, ἡ τοσοῦτον χρόνον βασιλεύσασα εἰς τὸν ἥσυχον ἐκεῖνον τόπον, διεκόπη ἀπὸ τὰς κραυγὰς καὶ τὸν γέλωτα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἐξ ὧν οὐδεὶς ἐνόησε τὴν χάριν τῆς ἐρημίας, οὐδεὶς συνεκινήθη· ἀλλὰ πάντες διετάραξαν καὶ ἐβεβήλωσαν αὐτὴν ἀσεβῶς, διηγούμενοι τὰ κατὰ τὰς χειμερινὰς διασκεδάσεις, ὑπαινιττόμενοι ἀλλήλους· ἐρασμῶς, ἀνχιμυγνόντες εἰς τὰ διηγήματά των βλέμματα ἐκφραστικά, ὑπονοούμενα φιλοφρονήματα καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικρὰ πράγματα, ὅσα συνοδεύουσι τὰς ὁμιλίαις τῶν ζητούντων ἀπλῶς ν' ἀρέσκωσι, διότι δὲν ἐφθασεν ἀκόμη ἡ ὥρα νὰ σπουδαιολογήσωσιν.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς τραπέζης, ἀφοῦ εἰς μάτην περιῆλθεν ὅλον τὸν πύργον ζητῶν κώδωνα δυνάμενον νὰ ἀντηχήσῃ μακρὰν, ἀπεφάτισε τελευταῖον νὰ ἐκφωνήσῃ ἄνωθεν τῆς κλίμακος, ὅτι τὸ πρόγευμα εἶναι ἕτοιμον· τὸ δὲ μειδιάμα τὸ ὁποῖον συνάδευε τοὺς λόγους τούτους ἐδείκνυνεν ὅτι ἔκρινεν εὐλογον, μιμούμενος τοὺς κυρίους του, νὰ ἀφήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ μέρος πᾶσαν ἐθιμοταξίαν καὶ ἐμβρίθειαν. Ἐκάθησαν λοιπὸν φαιδροὶ εἰς τὴν τράπεζαν, λησμονήσαντες καὶ τὸν παλαιὸν πύργον, καὶ τὴν ἐρημίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἐπικρατοῦσαν κατῆφειαν. Ὅλοι ὠμίλουν συγχρόνως καὶ ἔπινον εἰς τὴν ὑγείαν τῆς κυρίας τοῦ πύργου ἢ μᾶλλον τῆς θαυματουργοῦ Κίρκης τῆς ὁποίας ἡ πικροῦσία μετέβαλε τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο εἰς μαγικὴν κατοικίαν. Ἀλλ' αἴρνης ὧν οἱ ὀρθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατορίου.

— Ἦ τί τρέχει; ἀνέκραζαν.

Διότι διῆλθε τότε ἐμπροσθεν τῶν παρθύρων τοῦ πύργου καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου ὀχημάτιον εὐτελές, ἔχον δύο τροχοὺς ἴσους κατὰ τὸ ὕψος· μὲ αὐτὸ τὸ σκάφος, φερόμενον δὲ ὑπὸ ψαροῦ καὶ μικροῦ ἱππου, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ἐκτεπληγμένοι ἀπὸ τοὺς συνεχῶς πρὸς τὰ ἄνω ὑψουμένους ἐραχίονας τῆς ἀμάξης. Ἐκ δὲ τῶν περιεχομένων ἐντὸς αὐτῆς, ἐπειδὴ ἦτο ἡμισκεπής, δὲν ἐφαίνοντο εἰμὴ δύο χεῖρες κεκαλυμμέναι ἀπὸ χειρίδας ἐπενδύτου κυανοῦ καὶ μία μάστιξ γαργαλίζουσα τὰ ὦτα τοῦ ψαροῦ ἱππου.

— Παναγία μου, ἀνέκραζεν ἡ κυρία Μογκάρη, ἐλητμόνησα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἐδιάσθην νὰ καλῶμαι εἰς τὸ πρόγευμά μας τὸν ἱατρὸν τοῦ χωρίου, γέροντα ὅστις ἐφάνη ἄλλοτε χρήσιμος εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θείου μου καὶ τὸν ὁποῖον μόλις εἶδα ἄπαξ ἡ δὲ. Ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε τὸν ξένον τοῦτον, εἶναι πολλὰ σιωπηλός· μετὰ τινος φιλοφρονήσεως, θέλωμεν λησμονῆσαι ἂν ὑπάρχῃ· καὶ ἐπειτα ὑποθέτω ὅτι δὲν θέλει παρατείνει πολὺ τὴν ἐπίσκεψίν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἱατρός Βαρνάβας, γερόντιον ἀδύνατον, ἰσχνόν, ἀλλὰ γλυκὺ καὶ πρᾶγον. Αἱ λευκαὶ αὐτοῦ τρίχες ἦσαν μαζωμέναι εἰς τὸ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς μέρος καὶ ἐσχημάτιζον οὐρὰν, κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειαν. Παιπᾶλη ἐκάλυπτε τοὺς κροτάφους

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπέπρωτο νὰ ἀποτύχωσιν ὅλα τὰ σχέδιά των, διότι ἀμέσως ἐξεβράγη νέφος μέγα καὶ ἔπεσε βροχὴ ψιλὴ καὶ πυκνὴ, ὥστε κατήντησεν ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωσι τῆς αἰθούσης.

— Τώρα τί νὰ κάμωμεν; εἶπεν ἡ Κ. Μογκάρη. Οἱ ἵπποι ἔχουν χρεῖαν μακρᾶς ἀναπαύσεως. Εἶναι προφανές ὅτι θὰ ἐρέξῃ πολὺ· τὰ χόρτα, τὰ σκεπάζοντα ὅλον τὸ ἔδαφος, ἐποτίσθησαν τοσοῦτον, ὥστε εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ περιπατήσωμεν, ὅχι σήμερον, ἀλλ' οὐδὲ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας· ὅλαι αἱ χορδαὶ τοῦ κυμβάλου εἶναι σπασμέναι· εἰς λίον δὲν ὑπάρχει κἀνέν· εἰς δὲ τὴν ψυχράν καὶ κατηρῆ αὐτὴν αἰθούσαν, εἰμπορεῖ τις νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πληξίν. Ἰ Τί θὰ ἀπογίνωμεν;

Τῶνόντι ὁ πρὸ μικροῦ εὐθυμος ἐκείνος ὄμιλος ἔχασεν ἀνεπαισθήτως τὴν φειδρότητα του· ἀντὶ τῶν ψιθυρισμῶν καὶ τοῦ γέλωτος ἐπεκράτησε σιωπὴ. Ἐπλησίαζον εἰς τὰ παράθυρα, ἐκύτταζον τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἔμενε σκυθρωπὸς καὶ φορτωμένος ἀπὸ σύννεφα. Πᾶσα ἐλπίς περιπάτου ἀπέβη εἰς τὸ ἐξῆς ματαία. Ἐκάθησαν ὅπως εἰμπορέταν εἰς τὰ παλαιὰ ἐπιπλά. Ἐδοκίμασαν νὰ ἐμψυχώσουν τὴν συνομιλίαν, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἰδέαι ἔχουσιν, ὥς καὶ τὰ ἄνθη, ἀνάγκην ἡλίου καὶ μένουσαι νεκραὶ ὅταν ὁ οὐρανὸς ᾖ σκυθρωπός. Ἡ πληξὶς κατέβαλλε τὰς νεαρὰς ἐκεῖνας κεφαλὰς, ἀπαράλλακτα καθὼς ἡ καταιγὶς τὰς λεύκας τοῦ κήπου, τὰς ὁποίας, μετ' ὅμα ἀργόν, ἔδωλεπον κυματίζουσας κατὰ τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνέμου. Παρῆλθεν οὕτω μία ὥρα ἐν κατηρεῖᾳ.

Ἡ κυρία τοῦ πύργου, ἀθυμοῦσα ὡπιοῦν διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν περὶ διασκεδάσεων σχεδίων της καὶ ἐπιστηριζομένη χαύνως ἐπὶ παραθύρου τινὸς, θεώρει ἀσκόπως πάντα τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς κείμενα.

— Βλέπετε, εἶπεν, ἐκεῖ κάτω, ἐπὶ λόφου, τὸν λευκὸν ἐκεῖνον οἰκίσκον! λέγω νὰ τὸν κρημνίσω, διότι ἐμποδίζει τὴν ὄρασιν.

— Τὸν λευκὸν οἰκίσκον! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός, ὅστις εἶχε μείνει ἤδη πλέον τῆς ὥρας ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἔδρας του. Ἡ εὐθυμία, ἡ κατῆφεια, ὁ ἥλιος, ἡ βροχὴ, ὅλα ταῦτα παρῆλθον ἀλληλοδιαδόχως, χωρὶς οὗτος νὰ προφέρῃ λέξιν. Οἱ περιστῶντες τὸν εἶχον λησμονήσει παντάπασιν, ὥστε ὅλων τὰ ἐλέμματα ἐστράφησαν αἴφνης πρὸς αὐτὸν, ὅταν ἐξεφώνησε τὰς τρεῖς ἐκεῖνας λέξεις. — τὸν λευκὸν οἰκίσκον!

— Ἰ Καὶ διὰ τί τόσον φροντίζετε περὶ τῆς οἰκίας αὐτῆς, ἱατρεῖ; ἐρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Ἄ κυρία μου, ὑποθέσατε ὅτι δὲν εἶπα τίποτε. Θὰ κρημνισθῇ βεβαίως, ἐπειδὴ τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησίς σας.

— Ἀλλὰ διατὶ τὸ λυπεῖσθε, τὸ ἄθλιον αὐτὸ ἐρείπιον;

— Διότι . . . διότι ἐκατοικίηθη ἄλλοτε ἀπὸ ἀνθρώπους ἀγαπητοὺς εἰς ἐμέ . . . καὶ . . .

— Ἰ Καὶ ἔχουν ἴσως σκοπὸν νὰ ἐπανέλθωσιν, ἱατρεῖ;

— Πρὸ καιροῦ ἀπέθαναν, Κυρία μου· ἀπέθαναν ὅταν ἦμην ἀκόμη νέος!

Καὶ ὁ γέρων ἐκύτταξε μετ' ὀφθαλμῶν τὸν λευκὸν οἰκίσκον, ὅστις, κείμενος εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους, ἀσπρίζεν ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, ὥς μαργαρίτης ἐν μέσῳ τοῦ χόρτου.

Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν,

— Κυρία μου, εἶπεν εἰς ἀπὸ τῆς ὀμηγύρεως, πλησιάζας εἰς τὸ οὖς τῆς Κ. Μογκάρη, ἐδῶ κρύπτεται μυστήριον. Ἰδετέ τὸν Ἀσκληπιόν μας, πόσον ἔγινε σκυθρωπός. Εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν συνέβη βεβαίως παθητικὸν τι δράμα, ἴσως ἔρως νεανικός. Εἰπέτε τὸν ἱατρὸν νὰ μᾶς διηγηθῇ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Ναί! Ναί! ὑπεψιθύρισαν πανταχόθεν, ὡς μᾶς διηγηθῇ, ὡς μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν! Καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὸ περιέργον, θὰ μᾶς διασκεδάσῃ τοῦλάχιστον ἡ εὐγλωττία τοῦ ῥήτορος.

— Ὁχι, Κύριοί μου! ἀπήντησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Κ. Μογκάρη· δὲν λέγω τὸν ἱατρὸν Βαρνάβαν νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ λευκοῦ οἰκίσκου, παρὰ μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι κἀνείς δὲν θὰ γελάσῃ.

Ἀφοῦ δὲ πάντες ὑπεσχέθησαν νὰ φανῶσι σοβαροὶ καὶ εὐγενεῖς, ἡ Κ. Μογκάρη, πλησιάζασα εἰς τὸν Κ. Βαρνάβαν καὶ καθήσασα πλησίον του,

— Ἰατρε, τὸν εἶπεν, καταλαμβάνου ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἀνακαλεῖ εἰς ὑμᾶς ἀρχαίαν τινα πολυτιμὸν ἐνθύμησιν. Ἰ Δὲν μᾶς τὴν διηγεῖσθε; Ἦθελε μετ' ἑκατοντὴν πολὺ νὰ σᾶς λυπήσω, ἐνῷ εἰμπορῶ νὰ μὴν τὸ κάμω· σᾶς ὑπόσχομαι λοιπὸν νὰ μὴν πειράξω τὴν οἰκίαν αὐτὴν, ἂν μὲ εἰπῇτε διατὶ τὴν ἀγαπᾶτε.

Ὁ ἱατρός Βαρνάβας ἠπόρησε καὶ ἔμεινε σιωπηλός. Ἡ δὲ κόμησσα, πλησιάζασα ἔτι μᾶλλον εἰς αὐτὸν,

— Φίλτατε ἱατρε, εἶπεν, ἰδετέ τι ἄθλιος καιρὸς, καὶ τί κατῆφεια παντοῦ! Ἐπειδὴ εἴσθε ὁ πρεσβύτερος ὅλων ἡμῶν, διηγηθῆτέ μας τὴν περιέργον αὐτὴν ἱστορίαν, κάμετέ μας νὰ λησμονήσωμεν τὴν βροχὴν, τὴν ὀμίχλην, τὸ ψῦχος.

Ὁ Κ. Βαρνάβας ἐκύτταξε τὴν κόμησσαν μετ' ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ἀπορίαν καὶ,

— Δὲν πρόκειται περὶ ἱστορίας περιέργου, εἶπε· τὰ διατρέξαντα εἰς τὸν λευκὸν οἰκίσκον, εἶναι ἀπλούστατα· δὲν εἶναι ἄξια λόγου εἰμὴ δι' ἐμέ καὶ μόνον τὸν ἀγαπήσαντα τοὺς νέους ἐκεῖνους· εἰς τοὺς ἄλλους ἴσως φανῶσιν ἀδιάφορα. Καὶ ἔπειτα, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω τὴν τέχνην τοῦ διηγεῖσθαι καὶ ὁμιλεῖν πολλὴν ὥραν, ὅταν ἡξεύρω ὅτι μὲ ἀκούουν πολλοί. Ἐκτὸς τούτου, ὅσα ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ εἶναι λυπηρὰ, ὑμεῖς δὲ ἤλθατε ἐδῶ διὰ νὰ διασκεδάσετε.

Ὁ ἱατρός ἐστήριξε καὶ πάλιν τὴν σιαγόνα ἐπὶ τῆς βακτηρίας του.

Φίλτατε ἱατρε, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα, ἡ λευκὴ οἰκία θέλει μείνει εἰς τὸν τόπον της, ἂν μᾶς εἰπῇτε διατὶ τὴν ἀγαπᾶτε.

Ὁ ἱατρός ἐφάνη ὡπιοῦν ἡλλοιωμένος· ἐσταύρωσεν, ἐξεσταύρωσε τοὺς πόδας· ἐζήτησε τὴν ταμπακοθήκην του, τὴν ἔβαλε πάλιν εἰς τὸν κόλπον του χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἔπειτα, κυττάζων τὴν κόμησσαν·

— Ἰ Δὲν θὰ τὴν κρημνίσετε τῶνόντι; εἶπε δεικνύων μετ' ἰσχνὴν καὶ τρέμουσαν χειρὰ του, τὴν περὶ τὸν ὀρίζοντα φαινομένην κατοικίαν.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἐστὼ λοιπὸν! τὸ κάμνω πρὸς χάριν των, διὰ νὰ διασώσω τὴν οἰκίαν αὐτὴν ὅπου συνέζησαν εὐτυχεῖς.

— Κυρίαί μου, ἐπανέλαβεν ὁ γέρων, δὲν ἔχω ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ λέγειν· ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ ὁ ἀπλούστερος τῶν ἀνθρώπων εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ κατα-

ληπτὸς ὅταν διγῆται ὅσα εἶδε. Σὰς λέγω ἐκ προοιμίου ὅτι ἡ ἱστορία αὕτη δὲν εἶναι φαιδρά. Οἱ ἄνθρωποι προσκαλοῦσι μουσικὸν διὰ νὰ τραγωδήσωσι καὶ νὰ χορεύωσιν, ἱατρὸν δὲ ὅταν πάσχωσι καὶ πλησιάζωσιν εἰς τὸν θάνατον.

Ἐκάθισαν λοιπὸν ὅλοι τριγύρω εἰς τὸν ἱατρὸν Βαρνάβαν, λογαριάζοντες ἤδη καθ' ἑαυτοὺς, ποσάκις θέλουν λάβει ἀφορμὴν νὰ μειδιάσωσιν ἀπὸ τοὺς λόγους του· αὐτὸς δὲ, κρατῶν ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς θακτῆρας, ἤρχισεν ἡσυχῶς τὸ ἐξῆς διήγημα.

— Ὅσα ἔχω νὰ σὰς διγῆθῶ, συνέβησαν πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ἐνῷ ἤμην ἀκόμη νέος. Διότι ὑπῆρχά ποτε καὶ ἐγὼ νέος· ἡ νεότης εἶναι ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον πάντες μὲν λαμβάνουσι, καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ φυλάξῃ. Εἶχον δώσει πρὸ μικροῦ τὰς ἐξετάσεις μου, καὶ ἀναγορευθεὶς ἱατρός, εἶχον ἐπανελθεῖν εἰς τὸ χωρίον μου, πεπεισμένος ὅτι, χάρις εἰς ἐμέ, οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν πλέον ἀποθνήσκει. Τὸ χωρίον τοῦτο δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ ἐδῶ. Ἀπὸ τὸ μικρὸν τοῦ δωματίου μου παράθυρον, ἔβλεπον τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐντεῦθεν φαινομένου μέρους τῆς λευκῆς αὐτῆς οἰκίας. Τὸ χωρίον μου, εἰς ὑμᾶς δὲν ἤθελε φανῇ θεσπιαῖος ὥραϊον, ἀλλὰ δι' ἐμέ ἦτο λαμπρὸν, διότι ἐγεννήθην εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἡγάπων. Πᾶς ἄνθρωπος θεωρεῖ ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλως παρ' ὅτι τὸ θεωροῦσιν οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, καὶ τοιουτοτρόπως ἐξακολουθεῖ νὰ ᾔναι προσηλωμένος εἰς αὐτό. Ὁ θεὸς μᾶς κρίνει· ἐνίοτε ὀλίγον τυφλοὺς, ἡξεύρων ὅτι, ὅς τις βλέπει πάντοτε καθαρὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, πολὺ δὲν ὠφελεῖται. Ὁ τόπος λοιπὸν οὗτος μὲ ἐφαίνετο φαιδρὸς καὶ ἔζων ἐν αὐτῷ εὐτυχίης. Μόνῃ ἡ λευκὴ οἰκία ἠνώχλει τὰ ὄμματά μου ὁσάκις ἐξυπνῶν τὸ πρωῒ, ἀνοίγα τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου μου, διότι ἦτο πάντοτε κλειστὴ, ἔρημος καὶ θλιβέρα! Ποτὲ δὲν εἶδον ν' ἀνοίγοι κλείδουν τὰ παράθυρα καὶ ἡ θύρα τῆς, μηδὲ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸν κῆπον· ὁ θεὸς σὰς, μὴ ἔχων εἰς τί νὰ μεταχειρισθῇ τὴν γείτονα τοῦ πύργου του αὐτὴν καλύβην, ἤθελε νὰ τὴν ἐνοικιάσῃ· ἀλλὰ τὸ ἐνόηκον τὸ ὁποῖον ἐλχέτε ἦτο τοσοῦτον, ὥστε κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ἠδύνατο νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτήν. Ἔμεινε λοιπὸν κενή, ἐνῷ εἰς τὸ χωρίον μας, ἅμα ὁ παραμικρὸς κρότος ἐκίνει τοὺς σκύλους εἰς τὸ νὰ γαυγίσωσιν, ἔβλεπες ἀμέσως εἰς πᾶν παραθυρὸν, δύο ἢ τρία εὐθυμα παιδάκια παραμερίζοντα τοὺς κλάδους τῶν δεινδροῦν διὰ νὰ ἴδωσι τί συμβαίνει εἰς τὸν δρόμον. Μίαν ὅμως πρωῒαν ἐξυπνήσας εἶδον μὲ ἀπορίαν μου κλίμακα μεγάλῃν ἐστηρικμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς λευκῆς οἰκίας, καὶ ἐργάτην ἐάφοντα μὲ χρῶμα πράσινον τὰ παραθυρόφυλλα· προσδετούτως ὑπηρετρίαν σαρφύουσαν τὸ ἔδαφος καὶ κηπουρὸν σκάπτοντα τὸν κῆπον.

— Τόσον καλῆτερα, εἶπον καθ' ἑαυτὸν, διατὶ ἡ καλὴ αὕτη οἰκία νὰ μένῃ ἀκατοίκητος καὶ νὰ χάνεται εἰς μάτην!

Εἶδον δὲ αὐτήν, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, μεταβάλλουσαν ὅψιν· ἀνθοδόκα κιβώτια ἐκόσμησαν τοὺς πρότερον γυμνοὺς τοίχους καὶ ἄλλος πάλιν ἀνθὼν ἐσχηματίσθη πρὸ τῆς εἰσόδου. Αἱ μεταξὺ τῶν δεινδροστοιχιῶν διδοῖ, καθαρισθεῖσαι ἀπὸ τὰ ἄγρια φυτὰ, ἐσκεπάσθησαν μὲ ἄμμον· καὶ τὰ λευκὰ τῶν παραθύρων παραπετάσματα ἔλαμπον, ὥς ἡ χιών,

ὅταν προσεβάλλοντο ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Τελευταῖον, μίαν τῶν ἡμερῶν, ταχυδρομικὴ ἄμαξα διέσχισε τὸ χωρίον καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς περιοχῆς τοῦ αἰκίσκου. Ἰ Ποῖοι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἔφερε; κανεὶς δὲν τὸ ἤξευρεν, ἂν καὶ ὅλοι οἱ χωρικοὶ μας ἤθελον νὰ τὸ μάθωσιν. Εἰς διάστημα πολυῷ χρόνου, τίποτε δὲν διεδόθη ἀπὸ τὰ γινόμενα εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην· ἐβλέπομεν μόνον τοὺς τριανταφυλλῶνας αὐτῆς ἀνθοῦντας καὶ πρασινίζουσιν τὴν χλόην. Πόσα σχόλια ἔγειναν περὶ τοῦ μυστηρίου ἐκείνου! Οἱ μὲν ἔλεγον, ὅτι οἱ καταλύσαντες εἰς τὴν οἰκίαν, εἶναι ἄνθρωποι φυλοῖοι, ἔχοντες συμφέρον νὰ κρυφθῶσιν· οἱ δὲ ὑπέθετον αὐτοὺς ἔραστήν μετὰ τῆς ἐρωμένης του· οἱ χωρικοὶ μας ἐνὶ λόγῳ ὅλα τὰ ἐμάντευσαν, ἐκτὸς τῆς ἀληθείας. Διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι τόσον ἀπλὴ ὥστε πολλάκις οἱ ἄνθρωποι δι' αὐτὸ τοῦτο δὲν τὴν εὐρίσκουν, βάλλοντες δὲ τὸ πνεῦμά των εἰς κίνησιν, ζητοῦν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν καὶ δὲν κυττάζουσι παντάπασιν ἐμπρὸς των. Τὸ κατ' ἐμέ δὲν εἶχον πολλὴν ἀνησυχίαν· ἀδιάφορον, ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν, ποῖον εἶναι οἱ ξένοι αὐτοί· ἐπειδὴ εἶναι ἄνθρωποι, θέλουν ἐξέβαια ἀσθενήσῃ καὶ ἀσθενήσαντες θέλουν ἐξέβαια μὲ καλέσαι. Ὅθεν ἐπερίμενον μὲ ὑπομονὴν τὴν ὥραν ἐκείνην.

Τφόντι, μίαν πρωῒαν, ἦλθον καὶ μὲ εἶπον ὅτι ὁ Κ. Γουλιέλμος Μερεδίου μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἐφόρεσα τὴν καλῆτεράν ἐνδυμασίαν μου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ προσπαθήσας νὰ λάβω τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τὸ ἐπαγγελμά μου σοβαρότητα, διέβην τὸ χωρίον ὀλόκληρον, κομπάζων ὁπωστὺν διὰ τὴν σημαντικότητά μου. Πόσοι μὲ ἐφθόνησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην! Οἱ πλείστοι τοῦ χωρίου κάτοικοι ἐκάθησαν εἰς τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν των διὰ νὰ με ἴδωσι διαβαίνοντα καὶ ἔλεγον «ὕπάγει εἰς τὴν λευκὴν οἰκίαν!» ἐγὼ δὲ ἐπιτηδεύμενος νὰ δεῖξω ὅτι δὲν ἔχω τὴν χυδαίαν ἐκείνην περιέργειαν, ἐπερίπατον βραδέως, χαιρετῶν τοὺς γείτονάς μου χωρικούς καὶ λέγων πρὸς αὐτοὺς. «Καλὴ ἐντάμωσις, φίλοι μου, ἔρχομαι βραδυτέρων, τώρα ἔχω ὑπόθεσιν» καὶ οὕτως ἐφθασα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς μυστηριώδους αὐτῆς οἰκίας, ἐβέλχην ἀπὸ τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς μου. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν αὐτῇ ἀπλᾷ συγχρόνως καὶ κομψᾷ. Τὸν ὠραιότερον στολισμὸν τοῦ δωματίου τούτου ἀπετέλουν τὰ ἀνθῶν, τὰ ὅποια ὅμως ἦσαν τόσον τεχνικῶς διατεθειμένα ὥστε χρυσὸς δὲν ἤθελε κοσμήσει αὐτὸ καλῆτερα· τὰ σκεπάσματα τῶν παραθύρων καὶ τῶν καθισμάτων ἦσαν ἀπὸ ἀπλούστατα λευκὰ ὑφάσματα, ἀλλὰ τὸ δωματίον εἶχε τόσα ῥόδα, καὶ ἰάσμινα, καὶ ἄλλα παντοειδῆ ἀνθῶν, ὥστε ὠμοιάζεν ἀληθῆ κῆπον. Τὸ φῶς ἐμετρίαζετο ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, ὁ ἀὴρ εὐωδιάζεν ἀπὸ τὰ ἀνθῶν, νέα δὲ τις, λευκὴ καὶ ἀνθηρὰ, ὥς πᾶν τὸ περιέχον, καθύμνην ἐπὶ ἀνακλιντρου, μὲ ὑπεδέχθη μειδιῶσα. Πλησίον τῆς ἐκάθητο ἐπὶ χαμηλοῦ θρανίου νέος ὠραιότατος, ὅστις ἐσηκώθη ἅμα ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγειρε τὸν ἱατρὸν Βαρνάβαν.

— Κύριέ μου, μὲ εἶπεν οὗτος μὲ προφορὰν προδήλως ξεγίζουσαν, τοσοῦτος λόγος γίνεται ἐνταῦθα

ἐνταῦθα περὶ τῆς τέχνης σας, ὥστε ἐπερίμενον νὰ ἶδω εἰσερχόμενον ἄνθρωπον γέροντα.

— Κυρίε μου, ἀπεκρίθη, ἐσπούδασα τὴν ἐπιστήμην μου ἐπιμελῶς· ἔχω θαθεῖαν τὴν συνείδησιν τῆς εὐθύνης καὶ τῆς θαρύττης τοῦ ἐπαγγέλματος μου· εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ.

— Σὰς συνιστῶ λοιπὸν, μὲ εἶπε, τὴν γυναῖκά μου, τῆς ὁποίας ἡ παρούσα κατάστασις ἀπαιτεῖ συμβουλὰς τινὰς καὶ προφυλάξεις. Ἐγεννήθη μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, ἐγκατέλιπε συγγενεῖς καὶ φίλους διὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐγὼ, πρὸς περιθαλψιν αὐτῆς δὲν ἔχω ἄλλον ἑσθὸν εἰμὴ τὴν ἀφοσιώσιν μου, πείραν δὲ οὐδεμίαν. Εἰς ὑμᾶς ἐλπίζω· προφυλάξατέ την, εἰ δυνατόν, ἀπὸ πάντων ὁδύνων.

Καὶ λέγων ταῦτα, ὁ νέος ἤτένισε πρὸς τὴν γυναῖκά του ὅμα τοσοῦτον ζωηρῶς εἰκονίζον τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς αὐτήν, ὥστε οἱ μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ξένης ἐγένισαν ἀπὸ δάκρυα εὐγνωμοσύνης. Ἀρτήσασα δὲ τὸν νηπιᾶκὸν κεκρύφαλον, τὸν ὁποῖον ἐκέντα, ἔσφιξε μὲ τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας τὴν χεῖρα τοῦ ἀνδρός της.

Θεωρῶν αὐτοὺς, ἔπρεπεν ἴσως νὰ ζηλεύτω τὴν τύχην των, ἀλλ' ἐξεναντίας ἑλυπήθη, ἀγνοῶ διατί. Πολλάκις συνέπνευσε νὰ ἶδω ἀνθρώπους κλαίοντας καὶ νὰ μακαρίσω οὗτους. Τώρα δέ, ἐνῶ ἔβλεπον τὸν Γουλιέλμον Μερεδίθον καὶ τὴν γυναῖκά του μειδιώντας, δὲν ἤξεύρω πῶς ὑπώπτευσα ὅτι ἔχουν ἀφορμὰς θλίψεων. Ἐκάθησα πλησίον τῆς χαριεστάτης ἀσθενούς μου· τίποτε δὲν εἶδον νοστιμώτερον ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον περιτριγυρίζον μακροὶ καὶ ξανθοὶ ἐόστρυχοι.

— Ποίας ἡλικίας εἴσθε, κυρία μου;

— Δεκαεπτὰ ἐτῶν.

— Τὸ κλίμα τοῦ τόπου ὅπου ἐγεννήθητε, ἔχει ἄραγε πολλὴν διαφορὰν ἀπὸ τὸ ἐδικόν μας;

— Ἐγεννήθην εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὴν νέαν Αὐρηνίαν. Ὡ, ὁ ἥλιος ἐκεῖ εἶναι πολὺ λαμπρότερος ἀπὸ ἐδῶ!

Ἐφοβήθη δὲ θεθαίως μήπως ἐξέφρασε μεταμέλειάν τινα, διότι ἐπρόσθεσεν·

— Ἀλλὰ πάσα γῆ εἶναι καλὴ δι' ἐμέ ὅταν ζῶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός μου καὶ περιμένω πλησίον του τὸ τέκνον μου.

Τὸ ἔλεμμα της ἐζήτησε τὸ ἔλεμμα τοῦ Γουλιέλμου, καὶ ἔπειτα εἶπε λέξεις τινὰς εἰς γλώσσαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζον, ἀλλὰ τὸσον γλυκεῖας, ὥστε θεθαίως ἦσαν ἐρωτικά.

Μετὰ βραχείαν ἐπίσκεψιν ἀνεχώρησα, ὑποσχεθεὶς ὅτι θέλω ἐπανέλθει.

Ἐπανῆλθον τρόντι καὶ ἐντὸς δύο μηνῶν ἤμην σχεδὸν φίλος τοῦ νέου τούτου ἀνδρὸς. Ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Μερεδίθου δὲν περιώριζον εἰς ἑαυτοὺς καὶ μόνους τὴν εὐτυχίαν των, εἶχον καιρὸν νὰ σκεφθῶσι καὶ περὶ ἄλλων. Ἐνόησαν ὅτι ὁ πτωχὸς ἰατρός τοῦ χωρίου, μὴ ἐλέπων καθεκαστὴν εἰμὴ χωρικοὺς, ἐθεώρει εὐτυχίαν του νὰ συνδιατρέβῃ ἐνίοτε μὲ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, μὲ περιεποιήθησαν, μὲ περιέγραψαν τὰ ταξιδιά των καὶ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴ ἡ νεότης δὲν συνειθίζει νὰ κρύπτεται πολὺν καιρὸν, μὲ διηγήθησαν τὰ καθ' ἑαυτοὺς. Ἡ νέα, λαβούσα τὸν λόγον περὶ τούτου, μὲ εἶπεν.

— Ἰατρε, ἐκεῖ πέραν τοῦ Ὀριανού, ἔχω πατέ-

ρα, ἀδελφὰς, συγγενεῖς, φίλους, τοὺς ὁποίους ἠγάπησα πολὺν καιρὸν, ἕως τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἠγάπησα τὸν Γουλιέλμον, ἀλλὰ τότε ἔκλεισα τὴν καρδίαν μου εἰς αὐτοὺς διότι ἀπεστράφησαν τὸν φίλον μου. Ὁ πατήρ τοῦ Γουλιέλμου τὸν ἐμπόδιζε νὰ μὲ νυμφευθῇ, διότι αὐτὸς μὲν ἦτο εὐγενής, ἐγὼ δὲ κόρη ἀπλοῦ ἀποίκου. Ὁ πατήρ μου πάλιν μὲ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπῶ τὸν Γουλιέλμον, διότι δὲν κατεδέχετο νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου οἱ συγγενεῖς δὲν ἤθελον δεχθῇ αὐτὴν μὲ ἀγάπην. Ἡθέλησαν νὰ μᾶς χωρίσουν, ἀλλ' ἀγαπώμεθα. Παρεκαλέσαμεν, ἐκλαύσαμεν, ἐζητήσαμεν χάριν ἀπ' ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεωστοῦμεν ὑπακοήν· ἐμειναν ἀκαμπτοι καὶ ἐν τούτοις ἀγαπώμεθα. — Ἰατρε, ἀγαπήσετε ποτέ σας; τὸ ἐπεθόμουν, διὰ νὰ φανῇτε ἐπιεικὲς πρὸς ἡμᾶς. Ὑπανδρεύθημεν κρυφίως καὶ κατεφύγαμεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Πόσον ὠρᾶ καὶ ἐφάνη ἡ θάλασσα τὰς πρώτας ἐκεῖνας ἡμέρας τοῦ ἐρωτός μας! Διότι ὑπῆρξεν εὐμενὴς πρὸς ἡμᾶς τοὺς δύο φυγάδας· πλανώμενοι ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν μεγάλων τοῦ πλοίου καταρτίων, ἐπεράσαμεν ἡμέρας εὐδαίμονας φανταζόμενοι τὴν συγχώρησιν τῶν γονέων μας καὶ ἐλπίζοντες τὸ μέλλον εὐτυχές! Ἀλλοίμονον! τὸ πρᾶγμα ἀπέβη ἄλλως. Ἡ φιλόδοξος οἰκογένεια τοῦ Γουλιέλμου ἠθέλησε νὰ μᾶς καταδιώξῃ καὶ, ὠφελουμένη ἀπὸ δὲν ἤξεύρω ποίαν παρατυπίαν τοῦ λαθραίου τούτου συνοικισίου, συνέλαβε τὴν σκληρὰν ιδέαν τοῦ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ἐκρύφθημεν εἰς τὰ δάση ταῦτα καὶ τὰ βουνὰ καὶ, ἀλλάξαντες τὸ ὄνομά μας, ζῶμεν ἐδῶ χωρὶς νὰ μᾶς ἤξεύρῃ κανεὶς. Ὁ πατήρ μου δὲν μὲ ἐσυγχώρησε ποτε, μὲ κατηράσθη! Ἰδοὺ διατί, ἰατρε, δὲν εἰμὶ πορῶ πάντοτε νὰ μειδιῶ, καὶ ὅταν ἀκόμη ἤμαι πλησίον τοῦ φιλάτου μου Γουλιέλμου!

Θεέ μου, πόσον ἠγαπῶντο! Ποτέ μου δὲν εἶδον ψυχὴν ἀφωσιωμένην τὸσον εἰς ψυχὴν ἄλλην ὅσον ἦτο ἡ τῆς Εὐᾶς Μερεδίθου εἰς τὸν ἄνδρα της! Ὁ, τι καὶ ἂν ἔκαμνεν, ἐκάθητο εἰς τρόπον ὥστε, ὑψόνουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, νὰ ἐλέπῃ τὸν Γουλιέλμον. Δὲν ἀνεγίνωσκεν εἰμὴ τὸ ἐισίλιον τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν αὐτὸς καὶ, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἀνδρός της, περιέφερε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν σελίδων κατόπιν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Γουλιέλμου, θέλουσα ὥστε αἱ αὐταὶ ιδέαι νὰ ἐπέρχωνται συγχρόνως καὶ εἰς τοὺς δύο. Ὅταν δὲ διηρχόμην τὸν κῆπον διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὴν κατοικίαν των, ἐμειδίων ἐλέπων ἐπὶ τῆς ἄμμου τὰ ἔχνη τοῦ μικροῦ ποδὸς τῆς Εὐᾶς φαινόμενα παντοῦ πλησίον τοῦ ἔχνου τῶν ποδῶν τοῦ Γουλιέλμου. Τί διαφορὰ, κυρία μου, μεταξὺ τοῦ ἐρήμου καὶ παλαιοῦ οἴκου τὸν ὁποῖον ἐλέπετ' ἐκεῖ κάτω καὶ τῆς ὠραίας κατοικίας τῶν νέων φίλων μου! Πόσα ἄνθη ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους καὶ ἐκόσμουσαν τὰ ἐπιπλα! Πόσα χαριεστάτα εἰθλία ἱστοροῦντα περιστάσεις ὁμοίας τῶν ἐδικῶν των περιστάσεων! Πόσα ζωηρὰ πτηνὰ κελαδούντα ὀλόγυρά των! Πόσον καλὸν ἦτο τὸ ζῆν ἐκεῖ καὶ ἀγαπᾶσθαι ὁπωσοῦν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τοσοῦτον μεταξὺ των ἠγαπημένους. Ἀλλὰ δίκαιον ἔχουν οἱ λέγοντες ὅτι αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι εἶναι βραχεῖαι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ὅτι ὁ Θεὸς σύντομον ἐπιμετρεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν εὐδαιμονίαν.

Μίαν πρωτάν, ἡ Εὐᾶ Μερεδίθου μὲ ἐφάνη πᾶ-

σχουσα. Ἐνῷ δὲ τὴν ἐξέταζον μὲ ὄλην τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν εἶχον πρὸς αὐτὴν, μὲ λέγει αἰφνιδίως·

— Σταθῆτε, ἰατρὲ, μὴ ζητῆτε τόσον μακρὰν τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους μου, ρὴν ἐξετάζετε τὸν σφυγμόν μου· δὲν κτυπᾷ ὁ σφυγμός μου δυνατὰ, ἀλλ' ἡ καρδιά μου. Εἰπέτε με, ἂν θέλετε, ὅτι εἶμαι παιδί, ἀλλ' εἶμαι σήμερον ὀλίγον λυπημένη, διότι ὁ Γουλιέλμος ἀναχωρεῖ, ὑπάγει εἰς τὴν ἄλλην τοῦ θουνοῦ πλευρὰν, εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν, διὰ νὰ ζητήσῃ χρήματα τὰ ὁποῖα μᾶς στέλλουν.

— Ἰ Καὶ πότε ἐπιστρέφει; τὴν ἐρώτησα ἀταράχως. Ἐμειδίασεν, ἐκοκλίνησε σχεδὸν, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ μ' ἐκύτταξε μὲ τρόπον λέγοντα μὴ μὲ περιγεῖας, ἀπήντησε· τὸ ἐσπέρας!

Δὲν εἰμπόρεσα τφόντι νὰ μὴ γελάσω ὀλίγον, ἂν καὶ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἱκετευτικὸν ἐκεῖνο βλέμμα της.

Τότε ἔφερον ὁ ὑπρέτης ἔμπροσθεν τῆς εἰσόδου τὸν ἵππον τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἀναβῇ ὁ Κ. Μερεδίθης. Ἡ δὲ Εὐα, σηκωθεῖσα, κατέβη εἰς τὸν κῆπον, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ζῶον καὶ, χαδεύουσα τὴν χαίτην του, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν λαιμόν του, ἴσως διὰ νὰ κρύψῃ δάκρυά τινα διαφυγόντα τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ Γουλιέλμος ἐπελθὼν καὶ ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἐσήκωσεν ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς γυναίκας του.

— Παιδί! τὴν εἶπε, κυττάζων αὐτὴν περιπαθῶς καὶ ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπόν της.

— Γουλιέλμε! συλλογίσου ὅτι ἀκόμη δὲν ἔχω ρίσθημεν διὰ τὸσας ὥρας.

Ὁ Κ. Μερεδίθης ἔκυψε πρὸς τὴν Εὐαν, ἐφίλησεν ἐκ νέου τὴν ὠραίαν ἐκθὴν κόμην της καὶ ἔπειτα, κυτπῆσας μὲ τοὺς περνωστῆρας τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου, ἀνεχώρησε δρομαίως. Νομίζω δὲ ὅτι εἶχε συγκινηθῇ καὶ ἐκεῖνος ὅπως αὐτοῦ, διότι τίποτε δὲν εἶναι τόσον μεταδοτικὸν ὅσον ἡ θλίψις τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν. Τὰ δάκρυα φέρουν δάκρυα, καὶ δὲν ζηλεύω τῇ ἀληθείᾳ τὴν γενναϊότητα ἐκείνου ὅστις δύναται νὰ ἴδῃ μὲ ξηροὺς ὀφθαλμούς τὸν φίλον του κλαίοντα.

Ἀνεχώρησα καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκίσκου μου, ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἀγαπῶσι καὶ ἀνταγαπῶνται. Ἐλεγον δὲ κατ'ἐμαυτὸν, ἰ ἄρα γε θὰ ἔλθῃ ποτὲ κάμμία Εὐα νὰ συμμερισθῇ τὴν πτωχὴν καλύβην μου; καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ ἐξετάσω ἂν ἦμην ἄξιος ἀγάπης. Διότι ὅταν τις παρατηρήσῃ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων, ἐννοεῖ εὐκόλως ὅτι δὲν αἰτιολογεῖται διὰ πολλῶν καὶ σπουδαίων λόγων· ἀγαποῦν διότι τοῦτο εἶναι εἰς αὐτοὺς ἀναγκαῖον, ἀπαραίτητον· ἀγαποῦν διότι οὕτω τοὺς ὑπαγορεύει ἡ καρδιά των, ὅχι ἀποβλέποντες εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἄλλων. Διὰ τοῦτο, ἔλεγον, καὶ ἐγὼ νὰ μὴν εὐτυχίσω νὰ εὕρω ψυχὴν τοιαύτην, συναισθανομένην τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης, διὰ τὴν νὰ μὴ τὴν ζητήσω, διὰ τὴν νὰ μὴ τὴν ἀπαντήσω, ἀπαράλλακτα καθὼς εἰς τοὺς πρωϊνούς μου περιπάτους ἀπαντῶ καθ' ὁδὸν ἄνθος εὐώδες.

Ταῦτα ὠνειρευομένη, ἂν καὶ νομίζω ἀξιοκατάκριτον τὸ αἰσθημα τοῦ ἀνθρώπου ὅστις, θεωρῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, λυπεῖται ὅτι δὲν εἶναι ἐπίσης

εὐτυχής. Ἰδιότι δὲν ὁμοιάζει τοῦτο ὁπωςοῦν μὲ φθόνον; Καὶ ἂν ἡ εὐτυχία ἐκλέπτετο καθὼς κλέπτεται τὸ χρυσίον, ἰδὲν ἠθέλομεν πράξει τὴν ὑπεξαίρεσιν ταύτην;

Ἡ ἡμέρα εἶχε περάσει καὶ εἶχον ἤδη τελειώσει τὸ λιτὸν γεῦμά μου, ὅτε ἡ Κ. Μερεδίθου μὲ ἐμήνυσεν ὅτι μὲ παρακαλεῖ νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὴν ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἔφθασα εἰς τὴν λευκὴν οἰκίαν, ὅπου εὗρον τὴν Εὐαν μόνην ἀκόμη, καθημένην ἐπὶ ἀνακλιντρου, μὴ κρατοῦσαν εἰς τὰς χεῖράς της βιβλίον, ὡρὰν καὶ τρέμουσαν. — Ἐλάτε, ἰατρὲ, ἐλάτε, μὲ εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖαν αὐτῆς φωνήν· δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ μένω μόνη. Ἰδέτε πόσον εἶναι ἀργά! ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐδῶ πρὸ δύο ὥρῶν καὶ ἀκόμη δὲν ἐπανῆλθεν.

Ἠπόρησα πῶς ἐβράδυνε τόσον νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Κ. Μερεδίθης, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν γυναῖκά του, ἀπήντησα ἀταράχως. — Ἰ Τίς ἤξεύρει πόσος καιρὸς ἐχρειάζετο διὰ νὰ τελειώσῃ τὰς ἐν τῇ πόλει ὑποθέσεις του; ἴσως ἔλειπεν ὁ συμβολαιογράφος καὶ ἐβιάσθῃ νὰ τὸν περιμένη· ἴσως ἔπρεπε νὰ συνταχθῶσιν ἔγγραφα, νὰ ὑπογραφῶσιν . . .

— Α! ἰατρὲ μου, ἤξευρα ὅτι θὰ μὲ εἰπῆτε τίποτε διὰ νὰ μὲ παρηγορήσετε καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδίστασα νὰ σᾶς προσκαλέσω. Εἶχα ἀνάγκην νὰ ἀκούσω ἀπὸ κανένα ὅτι δὲν εἶναι εὐλόγος ὁ τόσος αὐτὸς φόβος. Παναγία μου, πόσον ἡ ἡμέρα μ' ἐφάνη διεξοδική! ἰατρὲ; ὑπάρχουν ἄρα γε ἄνθρωποι θυναμένοι νὰ ζήσωσι μόνοι; καὶ δὲν ἀποθνήσκουσιν ἀμέσως ὡς ἂν ἀφαιρεῖτο ἀπὸ αὐτοὺς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀέρος τοῦ ὁποίου ἔχουν χρεῖαν διὰ νὰ ἀναπνεύσωσιν. Ἀλλ' ἰδοὺ κτυπᾷ ὁκτὼ ἡ ὥρα! . . . — Ἐκτύπησαν τφόντι ὁκτὼ ὥραι καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω πῶς ὁ Γουλιέλμος δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη. Εἶπον δὲ κατὰ τύχην εἰς τὴν Κ. Μερεδίθου. — Κυρία μου, ὁ ἥλιος τὴν ὥραν μόλις δύει· ἀκόμη φέγγει καὶ ἡ ἐσπέρα εἶναι λαμπροτάτη. Ἐλάτε νὰ ἀναπνεύσετε τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων σας· ἐλάτε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς εἰσόδου, θὰ μᾶς εὕρῃ εἰς τὸν δρόμον τοῦ ὁ σύζυγός σας.

Ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονά μου καὶ ἐβαδίσσαμεν πρὸς τὴν φραγὴν τοῦ κηπαρίου· ἐδοκίμασα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν της εἰς τὰ περὶ ἐκείνην αὐτὴ δὲ μὲ ἀπεκρίνετο κατ' ἀρχὰς ὡς εὐπειθὲς παιδίον· ἀλλ' ἐκαταλάμβανα ὅτι εἶχεν ἄλλου τὸν νοῦν της. Τὸ τεταραγμένον βλέμμα της προσηλώθη εἰς τὸν πράσινον φραγμόν, ὅστις ἦτο ἀκόμη ἡμικλειστός ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γουλιέλμου. Ἐπειτα ἐσήριξε τὸν βραχίονά ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ καὶ μὲ ἄφησε νὰ ὁμιλῶ, μειδιῶσα ἐκ διαλειμμάτων διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, διότι καθόσον ὁ καιρὸς παρήρχετο ἔχανε τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μὲ ἀποκριθῇ. Ἐκύτταξε τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὰ βαθμυδὸν ἀμαυρότερα ἀποβαίνοντα χρώματα τὰ ὁποῖα, διαδεχόμενα τὴν λάμψιν τῶν ἀκτίνων του, εἰδείκνυν προδήλως τὴν πορείαν τοῦ καιροῦ. Μετ' ὀλίγον τὰ πάντα ἐσκοτεινίσαν τριγύρω μας· ὁ δρόμος, τοῦ ὁποίου ἐβλέπομεν ἕως τὴν ὥρην τοῦ δάσους λευκοὺς γύρους, ἐγένεν ἄφαντος διὰ τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων, τὸ δὲ ὥρολόγιον τοῦ χωρίου ἐκτύπησεν ἐννέα ὥρας. Ἡ Εὐα ἀνετριχίασε, καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἠσθανόμην ὅτι ἐκασονκτύπημα προσέβαλλε τὴν καρδίαν μου. Οἶκτος μὲ κατέλαβε, συλλογίζομενον τί πρέπει νὰ ὑποφέρῃ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη.

— Στοχασθῆτε, κυρία μου, τὴν ἀπεκρίθην (δὲν μὲ εἶχεν ὁμιλήσει, ἀλλ' ὠμίλει ἡ ἀνησυχία ἡ εἰκομένη εἰς ὅλον τὸ πρόσωπόν της καὶ εἰς αὐτὴν ἀπεκρινόμην) στοχασθῆτε, ὅτι ὁ Κ. Μερεδίθης δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰμὴ βᾶδην, διότι αἱ διὰ μέσου τῶν δασῶν ὁδοὶ διακόπτονται ἀκαταπαύστως ἀπὸ βράχους, μὴ ἐπιτρέποντας εἰς αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ ταχέως. — Ἐλεγον δὲ ταῦτα διὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνω, ἀλλὰ τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι δὲν ἤξευρον πλέον πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπουσίαν τοῦ Γουλιέλμου. Γνωρίζων τὴν ἀπόστασιν, ἔβλεπον ὅτι ἡδύνατο νὰ διατρέξῃ τὸν δρόμον τοῦτον δις, ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Ἡ δρόσος τῆς ἐσπέρας ἤρχισε νὰ διαπερᾷ τὰ ἐνδύματά μας καὶ μάλιστα τὸ λεπτὸν ὕφασμα τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὴν νέαν συνοδοιπόρον μου. Ἀνέλαβον τὸν βραχίονα αὐτῆς καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ μ' ἐναντιωθῇ, διότι ἦτο χαρκτηρὸς ἀδυνάτου, τοῦ ὁποῖου καὶ αὐτὴ ἡ λύπη ἦτο εὐπειθής. Ἐβάδισε δὲ βραδέως, νεύουσα κατὰ γῆς καὶ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὰ ἔχνη τὰ ὅποια ἀφῆκεν ὁ ἵππος τοῦ ἀνδρός της. Ἄ! ἦτο βεβαίως λυπηρὸν, ὅτι ἐπανερχόμεθα οὕτω διὰ νυκτός, χωρὶς τὸν Γουλιέλμον! Εἰς μάτην ἠκουόμεθα πανταχοῦ ἐπεκράτει ἡ βαθεῖα σιωπὴ τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν διαταράττει εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν ἡ νύξ ἐπέλθῃ. Πόσον τότε πικρὰν εἶχε τὴν ἀνησυχίαν μας! Ἡ φύσις φαίνεται πόσον περίλυπος ἐν τῇ μέσῃ τοῦ σκότους, ὥστε μᾶς ἐνθυμίζει ὅτι τὸ πᾶν ἐπίσης ἀμαυροῦται καὶ εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ θεὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης μὲ ἔκαμε νὰ συλλογίζωμαι τοιοῦτοτρόπως, διότι, μόνος ὢν, δὲν ἤθελον ποτὲ συλλάβει τοιαύτας ιδέας.

Ἀφοῦ ἐπανήλθομεν, ἡ Εὐα ἐκάθισεν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος, σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἐπὶ τῆς θερμάστρας ἔστεκε λύχνος, τοῦ ὁποῖου τὸ φῶς ἐπιπτεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ποτὲ δὲν θέλω λησμονῆσαι τὴν ὀδυνηρὰν αὐτῆς φυσιογνωμίαν· ἦτο ὠχρὰ, ὠχροτάτη. Τὸ μέτωπον καὶ αἱ παρειαὶ της εἶχον τὸ αὐτὸ χρῶμα· οἱ βόστρυχοι τῆς κεφαλῆς της, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἐκλύσει ἡ ὑγρασία τῆς ἐσπέρας, ἐπιπτον ἀρρύθμως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν γεμάτοι δάκρυα, τὰ δὲ τρέμοντα καὶ μαρμαμμένα χεῖλη της ἐφάνεροναν ὅπως ἐπροσπάθει νὰ τὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τρέξωσιν. Ἦτο δὲ πόσον νέα ὥστε ὁμοιάζε παιδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται νὰ κλαύσῃ.

ἤρχισα νὰ ταραττωμαι καὶ νὰ μὴν ἡξεύρω πῶς νὰ φερθῶ πρὸς τὴν Κ. Μερεδίθου. Αἶφνης ἐνθυμήθην (ιατρικὴ τῶνόντι ιδέα!) ὅτι ἡ Εὐα ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν της δὲν εἶχε φάγει τίποτε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἐγκυος, δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ παραινῇ τὴν νηστείαν ταύτην. Ἀπὸ τὴν πρώτην περὶ τούτου λέξιμον, ὕψωσε πρὸς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὲ ἐλέγξῃ τρόπον τινὰ καὶ τότε, ἐπειδὴ ἐκινῆθησαν τὰ βλεφάρά της, δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς.

— Διὰ τὸ τέκνον σας, κυρία μου, τὴν εἶπον. — Ἐχετε δίκαιον ἐπιθυμία καὶ ἐσηκώθη διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἀλλ' ἡ μικρὰ αὐτῶν τράπεζα ἦτον παρεσκευασμένη διὰ δύο ἀνθρώπους καὶ

τοῦτο μὲ ἐφάνη τὴν στιγμὴν ἐκείνην τόσον λυπηρὸν, ὥστε ἔμεινα ἄφωνος καὶ ἀκίνητος. Ἡ ἀνησυχία ἡ ὁποία μὲ κατέλαβε, μὲ κατέστησε διόλου ἀδέξιον, διότι δὲν εἶχον τὴν ἐπιτηδεύοντα νὰ λέγω ὅτι δὲν ἐφρόνουν. Ἡ σιωπὴ παρετεινέτο καὶ ἐν τοσούτῳ, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, εἶμαι ἐδῶ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσω, διὰ τοῦτο μὲ ἐκάλεσεν. Ἰπάρχουν βεβαίως ἀπειροὶ λόγοι ἐξηγούντες τὴν ἀργοπορίαν ταύτην, ὡς ζητήσωμεν ἀνένα... Ἰζήτουν, ἐζήτουν... καὶ πάλιν ἔμενον σιωπηλὸς, καταρῶμενος μυριάκις τὸ ὀλίγον πνεῦμα τοῦ πτωχοῦ ἱατροῦ τοῦ χωρίου.

Ἡ Εὐα, κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς χειρὸς της, δὲν ἔτρωγεν. Αἶφνης ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ, θρηνοῦσα ἤδη,

— Ἰατρε, μὲ εἶπε, τὸ βλέπω, εἴθε καὶ ὑμεῖς ἀνήσυχος!

— Διόλου, Κυρία μου, διόλου, ἀπήντησα χωρὶς νὰ ἡξεύρω καλὰ τί λέγω. Καὶ διατὶ νὰ ἡμαι ἀνήσυχος; Ἐγευματίσε βεβαίως εἰς τοῦ συμβολαιογράφου· ὁ δρόμος εἶναι ἀσφαλής· καὶ, ἔπειτα, κάνεις δὲν ἡξεύρει ὅτι φέρει χρήματα.

Μία ἀπὸ τὰς ὑποφίας μου ἐφανερῶς χωρὶς νὰ τὸ θέλω, διότι ἤξευρον ὅτι ξένοι τινὲς θερισταὶ εἶχον περάσει τὸ πρῶτὸ ἀπὸ τοῦ χωρίου μας διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς γειτονικὸν τινα νομόν.

Ἡ δ' Εὐα, ἀφήσασα κραυγὴν μεγάλην,

— Ἀησταί! Ἀησταί! μὲ εἶπεν. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν νοῦν μου!

— Ἀλλὰ, Κυρία μου, δὲν ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ εἰμὴ διὰ νὰ εἶπω ὅτι δὲν ὑπάρχει.

— Ὅχι, ἱατρε, ἡ ιδέα αὕτη σὰς ἤλθε, διότι νομίζετε τὸ δυστύχημα πιθανόν! Γουλιέλμε μου, Γουλιέλμε μου, διατὶ μὲ ἄφησες; ἀνέκραξε κλαίουσα.

Ἐστεκόμην ὀρθίος, ἀπηλπισμένος διὰ τὴν ἀνεπιτηδεύοντά μου, δυσπιστῶν εἰς ὅλας τὰς ιδέας μου, ψιθυρίζων ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις καὶ αἰσθανόμενος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων δυσυχνημάτων, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ μου γεμίζουν δάκρυα. Νὰ ἡ ὥρα νὰ κλαύσω καὶ ἐγώ, εἶπον κατ' ἐμαυτόν· δὲν μᾶς λείπει παρὰ τοῦτο. Τελευταῖον μὲ ἤλθε μία ιδέα.

— Κυρία Μερεδίθου, εἶπον, δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς βλέπω θανατιζομένην οὕτω καὶ νὰ μένω πλησίον σας, χωρὶς νὰ ἡξεύρω νὰ σὰς εἶπω τι διὰ νὰ σὰς παρηγορήσω. Θὰ ὑπάγω εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀνδρός σας, θ' ἀκολουθήσω ἕνα ἐκ τῶν δρόμων τοῦ δάσους, ὅποιον τύχη, θὰ παρατηρήσω παντοῦ, θὰ φωνάξω, θὰ ὑπάγω, ἐὰν ᾖ ἀνάγκη, ἕως εἰς τὴν πόλιν.

— ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, φίλε μου! ἀνέκραξεν ἡ Εὐα Μερεδίθου· λάβετε μαζί σας τὸν κηπουρὸν, τὸν ὑπρέτην. Ζητήσατέ τον εἰς ὅλους τοὺς δρόμους.

Ἐπανήλθομεν δρομαῖοι εἰς τὴν αἶθουσαν· ἡ Εὐα ἐσήμανεν ἐπανελημμένως, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκίσκου ἤνοιξαν συγχρόνως τὰς διαφόρους θύρας τοῦ δωματίου μας.

— Ἀκολουθήσατε τὸν ἱατρὸν Βαρνάβαν, ἐφώναξεν ἡ Κυρία Μερεδίθου.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἵππος τρέχων ἐπὶ τῆς ἀμμου τοῦ κηπαρίου· ἡ δ' Εὐα ἄφησε φωνὴν χαρᾶς διαπεράσασαν ὅλων τὰς καρδίας. Ποτὲ δὲν θέλω λησμονῆσαι τὴν θεῖαν ἀγαλλίασιν, ἣτις ἐ-

ζωγραφηθή εις τὸ κατάρρυτον εἰσέτι ἀπὸ τῶν δακρῶν πρὸσωπόν της.

Ἐπετάξαμεν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν εἴσοδον. Ἡ σελήνη, προκύπτουσα τότε ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἐφώτισε τὸν ἵππον, ὅστις ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ ἀφρόν, ἀλλ' ἄνευ ἀναβάτου· ὁ χαλινὸς ἐσύρετο κατὰ γῆς καὶ οἱ κενοὶ ἀναβολεῖς ἐκτύπουσαν τὰ ἀχνίζοντα πλευρά του. Δευτέρα τότε κραυγὴ, ἀλλὰ φρικώδης ἤδη, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Εὐας, καὶ ἔπειτα ἐστράφη πρὸς ἐμὲ μὲ βλέμμα ἀκίνητον, μὲ στόμα ἡμιανεωγμένον, μὲ χεῖρας κρεμασμένας.

— Φίλοι μου, ἐφώναξα, πρὸς τοὺς καταπεπληγμένους ὑπηρετάς, ἀνάψατε δάδας καὶ ἀκολουθήσατέ με! Κυρία μου, θὰ ἐπανεέλθωμεν μετ' ὀλίγον καὶ ἐλπίζω μὲ τὸν ἄνδρα σας. Εἶναι πιθανώτατα ἐλαφρὰ πληγωμένος, ἴσως εἰς τὸν πόδα. Μὴ δειλιᾷτε, ἐπιστρέφομεν μετ' ὀλίγον.

— Ὅα ἔλθω μαζί σας, ἐψιθύρισε ἡ Εὐα μὲ φωνὴν πνιγμένην.

— Ἀδύνατον, ἐφώναξα· πρέπει νὰ περιπατήσωμεν ὀγλήγορα, ἴσως νὰ ὑπάγωμεν μακρὰν, καὶ εἰς τὴν περιστασίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκασθε. . . εἰμπορεῖτε νὰ διακινδυνεύσετε τὴν ζωὴν καὶ ὑμῶν καὶ τοῦ τέκνου σας. . .

— Ὅα ἔλθω μαζί σας, ἐπανέλαθεν ἡ Εὐα.

Τότε ἠσθάνθην πόσον πικρὰ ἦτο ἡ μόνωσις αὐτῆς τῆς γυναικός. Ἐὰν ὑπῆρχε πλησίον της πατὴρ ἢ μήτηρ, ἤθελον τὴν διατάξει νὰ μείνῃ, ἤθελον τὴν κρατῆσαι μὲ τὴν εἶαν· ἀλλ' ἦτο μόνῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς ὅλας τὰς παρακλησεις μου, ἀπεκρίνετο μὲ φωνὴν ὑπόκωφον·—Ὅα ἔλθω μαζί σας.

Ἀνεχωρήσαμεν λοιπόν· ἡ σελήνη ἐσκεπάζετο ἀπὸ σύννεφα καὶ φῶς δὲν ἐφαίνετο κἀνὲν οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν, οὔτε εἰς τὴν γῆν. Ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν τῶν δάδων μας, μόλις ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸν δρόμον. Ὑπηρετῆς προπορευόμενος ἔστρεψε πότε ἐκ δεξιῶν, πότε ἐξ ἀριστερῶν τὴν δάδα διὰ νὰ φωτίσῃ τοὺς περὶ τὸν δρόμον λάκκους καὶ θάμνους. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ ἡ Κ. Μερεδίου, ὁ κηπουρὸς καὶ ἐγὼ ἠκολουθοῦμεν μὲ τὸ βλέμμα μας τὸ περιχεόμενον ἀπὸ τὰς φλόγας φῶς καὶ παρατηροῦμεν μὲ ἀγωνίαν, μήπως καὶ προσβάλῃ τὴν ὄψιν μας κἀνὲν ἀντικείμενον. Ἐκ διαλειμμάτων ἐφωανάζομεν δυνατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Μερεδίου, μεθ' ἡμᾶς δὲ φωνὴ πνιγμένη ἐψιθύριζε μόλις τὸ ὄνομα τοῦ Γουλιέλμου, ὡς ἂν ἤλπιζεν ἡ ἀφωσιωμένη ἐκείνη καρδιά, ὅτι ὁ φίλος της θέλει ἀκούσει τὰ δάκρυα αὐτῆς πολὺ καλῆτερα ἀπὸ τὰς ἐδικὰς μας φωνάς.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος, ἤρχισε νὰ ἐρέχῃ καὶ αἱ ρανίδες, πίπτουσαι ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ἐπροξένουν ἤχον τοσοῦτον λυπηρὸν, ὥστε τὸ πᾶν ἐφαίνετο θρηνοῦν τριγύρω μας.

Τὰ λεπτὰ φορέματα τῆς Εὐας διεπεράσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ψυχρὰν αὐτὴν βροχὴν. Τὸ νερόν ἔτρεχε ποταμίδον ἀπὸ τὴν κόμην καὶ τὸ μέτωπον τῆς δυστυχούς γυναικός· οἱ πόδες της προσκρούοντες τοὺς βράχους τῆς ὁδοῦ· πολλάκις ἐλύγιζε τόσον, ὥστε σχεδὸν ἐγονάτιζεν· ἀλλ' ἡ ἀπελπισία ἐδίδεν εἰς αὐτὴν νέας δυνάμεις καὶ, ἡγευμένη, ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της. Ὀλιβερόν θέαμα! Ἡ ἐρυθρὰ λάμψις τῶν δάδων μας ἐφώτιζεν ἀλληλοδιαδόχως πάντα κορμὸν δένδρου, πάντα βράχον. Ἐνίοτε, εἰς τὰς

περιστροφὰς τοῦ δρόμου, ὁ ἄνεμος ἔσθυνε σχεδὸν τὴν λάμψιν ταύτην καὶ τότε ἐστεκόμεθα βυθισμένοι εἰς τὸ σκότος. Ὅταν ἐφωανάζομεν τὸν Γουλιέλμον, αἱ φωναὶ μας ἔτρεμον τόσον ὥστε ἐπροξένουν φόβον εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς. Δὲν ἐτόλμων δὲ νὰ κυττάξω τὴν Εὐαν, διότι ἐφοβούμην, τῇ ἀληθείᾳ, μήπως τὴν ἴδω πίπτουσαν νεκρὰν ἐνώπιόν μου.

Τελευταῖον, ἐνῷ ἀπαυδήσαντες καὶ ἀπελπισθέντες ἐπεριπατοῦμεν ἤδη ἐν σιωπῇ, ἡ Κ. Μερεδίου μᾶς σπρώχνει αἰφνιδίως, ὁρμᾷ ἐμπρὸς καὶ ῥίπτεται μεταξὺ τῶν θάμνων. Τὴν παρακολουθοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς, καὶ ὅταν ὑφώσαντες τὴν δάδα, διεκρίναμεν τὰ ἀντικείμενα, εἶδομεν αὐτὴν γονατισμένην πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Γουλιέλμου. Ἦτον ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς, ἀκίνητος, οἱ ὀφθαλμοὶ του θολοὶ καὶ τὸ μέτωπόν του καθημαγμένον ἀπὸ πληγὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς κεφαλῆς.

— Ἰατρὲ; μὲ εἶπεν ἡ Εὐα.

Ἡ λέξις αὕτη ἐσήμαινεν·— Ἄρά γε ζῇ; Ἐκυψα, ἔψαυσα τὸν σφυγμὸν τοῦ Μερεδίου, ἔβαλον τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἔμεινα σιωπηλός. Ἡ Εὐα μὲ ἐκύτταζε πάντοτε, ἀλλὰ καθόσον παρτεῖνετο ἡ σιωπὴ μου, τὴν εἶδον κλονιζομένην, κύπτουσαν καὶ ἔπειτα, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ φωνὴν, λειποθυμήσασαν ἐπάνω εἰς τὸ πτώμα τοῦ ἀνδρός της.

— Ἀλλὰ, κυρία μου, εἶπεν ὁ ἱατρὸς Βαρνάβας, στραφεὶς πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του, ἰδοὺ ὁ ἥλιος λάμπει καὶ εἰμπορεῖτε νὰ ἐξέλθετε. Ἄς μείνῃ ὡς ἐδῶ τὸ λυπηρὸν αὐτὸ διήγημα.

Ἡ Κ. Μογκάρη ὅμως πλησιάσασα πρὸς τὸν γέροντα·— Ἰατρὲ, τὸν εἶπε, κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ τὸ τελειώσετε. Ἰδέτε μας διὰ νὰ πεισθῇτε μὲ πόσῃν προσοχῇ σᾶς ἀκούομεν.

Τῷόντι, οἱ νέοι ἀκροατοὶ τοῦ ἱατροῦ τοῦ χωρίου δὲν ἐμειδίον πλέον χλευαστικῶς· τινὲς μάλιστα ἴσως καὶ ἐδάκρουν. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν τὴν διήγησίν του. (Ἀκολουθεῖ.)

ΟΛΟΙΘΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φύλ. Κ'.)

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ.

Ὑπολογισμοί.—Ὁ γαλαξίας.—Οἱ ἀστερισμοί.—Ὁ Ἑρμῆς.

Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως ὅτι μὲ ἀφήσετε ἐπὶ τινος ὁρίου τοῦ ἡλίου συνωδευμένον ὑπὸ τοῦ χωλοῦ διαβόλου καὶ ἐνὸς Ἡλιαίου μεγαλοκεφάλου. Ἐπλησιάσαμεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας τὰ διοπτρα ἅπερ μᾶς εἶχε δώσῃ τὸ πνεῦμα καὶ εἶδομεν . . . τὰ αὐτὰ κατ' ἀκρίβειαν πράγματα ἅπερ θὰ ἐβλέπομεν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ τινα κατὰστερον νύκτα, δηλαδὴ ἄστρα καὶ ἀστερισμούς. Ἐγνώρισα τοὺς ἀστερισμοὺς ἐκ πρώτης ὀψεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοὺς πλανήτας οἵτινες ὁρώμενοι ἀπὸ τοῦ ἡλίου, φαίνονται τεθειμένοι εἰς πάντῃ διαφορετικὴν τάξιν παρ' ὅπως φαίνονται ἀπὸ τῆς γῆς. Ἰδοὺ διὰ νὰ τὸ ἐννοήσετε.